

Loven giver en saadan Afgang, saa maa de Vedkommende høie sig for Loven, og denne Del af Loven vil altsaa let kunne gjenmems res. Men nu komme vi til det Andet, som er det: at overdrage det udsvende Politii, enhver Embedslæge, og saa tilfidsf sagtyndige Personer, der ubeluffende have den Opgave at foretage Unders gelfer af Levnetsmidler, at undersøge og i ikke saa Tilfælde at bringe Spørgsmaalet til Afgjørelse i hvert Tilfælde om Sagens Henbringelse under Domstolene. Her mener jeg nu, at den Sagkundskab, der omtales i § 2, vil man komme til at mangle; det er ikke enkelte sagtyndige Personer, om hvilke der her tales, men det er sagtyndige Personer i Dufinvis, vi skulle have, og dem har man ikke, og naar man ikke kan skaffe virkelig sagtyndige Personer, saa siger jeg, trods ærebe tidligere L eres Ytringer: Saa lad os hellere være fri for dem, og lad os stille os det til Opgave at skaffe dem tilbage, og derved kommer jeg saa til det tredie Hovedpunkt i Loven, nemlig dens § 4. § 4 gaar ud paa, at der skal oprettes et kemisk Laboratorium, der skal undersøge Levnetsmidler og veilede ved Unders gelfen deraf, understøtte Domstolene og saa fremdeles. Det anfer jeg for Lovens Hovedparagraf. Men jeg beg erer to Endringer i Paragrafen. Den ene er allerede nævnt af den sidste ærebe Taler; det er nemlig, tror jeg, en ligefrem Feil, naar dette Institut betegnes i Lovforslaget som et kemisk Laboratorium; det er ikke blot kemiske Unders gelfer, hvorom der er Tale, men ogsaa det, som det ærebe Medlem nævnte, mikroskopiske Unders gelfer. Kemiske Unders gelfer vilde være paa deres Plads, hvor der er Tale om kemiske Blandinger, hvor det ene Stof er opl st i det andet; men mikroskopiske Unders gelfer vilde være paa deres Plads, hvor Blandinger er mekanisk og Stofferne blot rørte om i hverandre. Der vil i begge Henseender høre stor Kundskab og stor Ovelse til at kunne foretage Unders gelfen med tilbørlig Naalidelighed, og Oprettelsen af et særligt Institut herfor er en fornuftig Sag, som vi maa søge at fremme af al Magt, og som jeg tror, at Enhver, der virkelig vil den foreliggende Sags Fremme, maa ønske at se fyldestgjort paa en tilfredsstillende Maade. Dermed kommer jeg til den sidste Linie i § 4, i hvilken jeg meget vil tilraade at foretage en Endring. Der siges jo nemlig der, at Bestyrelsens L n og de til Laboratoriet og dets Drift medgaaende Udgifter fastsættes ved Finantsloven. Det anfer jeg for urigtigt; et saadant Institut vil væsentlig komme til at afhenge af, hvorledes man udstyrer det med Pengemidler. L ger man det med Ruberi, saa vil Institutet ikke komme til at svare til sin Hensigt; vil man en virkelig dygtig Undersøgelse, maa man offere de Midler, som en saadan vil koste. Dersom man derfor henlægger Afgjørelsen af Pengesp rgsmaalet til andet

Sted, til Finantsloven, saa henlægger man dermed i Virkeligheden hele Sagens Afgjørelse, hele dens Betydning til Finantsloven, og hvad skulle vi saa med denne Lov? Mit Raad vil derfor være, at man i Lovforslaget vedtager S nning til Bestyreren eller maaste to Bestyrere, en Remiter og en Mikroskopiker, jeg vil s rag sige, giver disse kongelig Ud vnelse, at man dernæst stiller en Sum til deres Naadighed, stiller de fornødne Pengemidler til Naadighed, for at skaffe et passende Lokale og udstyre dette med Instrumenter. Jeg tør ikke sige, hvormeget der vil kraves dertil, et Forslag af denne Natur maa efter mit Skjøn fremkomme fra Ministeriets Side; men jeg vil stærkt tilraade, at man fastholder dette, at Pengeudgiften fastsættes ved Loven her, thi g r man ikke det, v ed man ikke til Slutningen, hvad man g r.

Min  rebe Rado (Oyenb ll) har gjort opmærksom paa en enkelt Heltelse, som nok kunde behøves i Lovforslaget; jeg skal tillade mig at paapege nogle andre, som jeg tror, ville behøves. Der staaer nu for det Første i § 1, at foruden det almindelige Eilfyn, som Politiet har, skal Politiet i Købstæder og Handelspladser drage Omsorg for, at Mel, Brød, K bd osv. undersøges. Maa jeg spørge, hvorfor det kun skal være i Købstæder og Handelspladser? Ved Handelspladser forstaaer jeg Frederiksberg, Frederiks arf og andre, som man pleier at kalde saalebes. Vi have jo nu Handel rundt omkring paa Landet, hvorfor skal der da ikke ske Unders gelfer der, naar de skulle ske i Købstæder og Handelspladser. Der skal undersøges Mel; hvorfor skal en saadan Undersøgelse ikke foretages ved Møllerne rundt omkring i Landet, men kun ved Møllerne i Købstæderne og Handelspladserne? Jeg kan ikke se nogen Grund dertil. Jeg tror derfor, at enten kommer man til at indskrænke eller udvide Bestemmelserne, for at komme til en fornuftig Begr nsning af, hvad Paragrafen byder. — § 3 giver Regler for, hvorledes den sagtyndige Person i § 2 eller dette Medlem af det udsvende Politii, hvem det nu er, der anholder Nogen, skal høre sig ad dermed, hvilken Fremgangsmaade der nærmere skal følges. Det forekommer mig aabenbart, at man ved disse Bestemmelser har havt for Die alene visse Stoffer, der bestaa af ganske ensartede Bestanddele, f. Ex. Mel, Kaffe, Mælk eller saadanne Ting, thi paa saadanne Ting kunne de givne Bestemmelser passe. Dersom man af Mel eller af malet Kaffe eller noget Saadant udtager en Prøve, saa kan der være Mening i, som det paabydes, at denne Prøve skal paa Forlangende af vedkommende Eier deles mellem dem, og Delene forsegles osv.; men dersom det, der salbydes, bestaar af forskjelligt, hver for sig selvstændige Enkeltheder, gaar det slet ikke, saa kan det ikke